

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Banku Spółdzielczego w P.

przeciwko A. Ł., A. Ł. i H. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt VI ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanych A. Ł., A. Ł. i H. B. solidarnie na rzecz powoda kwotę 8100 zł (osiem tysięcy sto) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelacje pozwanych A. Ł., A. Ł., H. B. i H. F. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 sierpnia 2015 r., którym Sąd ten zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda Banku Spółdzielczego w P. kwotę 268.500,67 zł wraz z odsetkami, w pozostałym zakresie powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach procesu.

Pozwani A. Ł., A. Ł. i H. B. oparli skargę kasacyjną na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Stwierdzili, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, z uwagi na rażące naruszenie przez Sąd Apelacyjny przepisów art. 58 k.c. w zw. z art. 99 § 1 k.c. poprzez uznanie, że zawarta umowa kredytu jest ważna ponieważ pozwany był reprezentowany przez pracowników upoważnionych do dokonania tej czynności na podstawie pełnomocnictw imiennych udzielonych w zwykłej formie pisemnej, a nie w formie szczególnej aktu notarialnego, wymaganej dla udzielania pełnomocnictw imiennych na mocy uchwał zarządu pozwanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, niebędącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przyczynie oczywistej jej zasadności wymaga od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz.

49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jedynie powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.).

Analiza uzasadnienia wniosku pozwanych nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Brak w nim przekonywującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. Skarżący nie wykazali, że Sąd Apelacyjny w stopniu rażącym naruszył przepis art. 58 k.c. w zw. z art. 99 § 1 k.c. Przypomnieć należy, że zgodnie z powołanym przez skarżących przepisem art. 99 § 1 k.c. pełnomocnictwo do dokonania czynności prawnej powinno być udzielone w takiej formie, jaka jest wymagana dla tej czynności. Brzmienie tego przepisu nie pozostawia zatem żadnych wątpliwości co do tego, że dotyczy on pełnomocnictwa do dokonania czynności prawnych, dla których została zastrzeżona forma szczególna. Skarżący nie podali żadnych argumentów wskazujących na to, że do dokonania przedmiotowej czynności prawnej tj. do zawarcia umowy kredytowej wymagana jest forma szczególna. W rzeczy samej, z argumentacji zawartej w tym wniosku wynika, że skarżący kwestionują ważność tej umowy nie ze względu na brak pełnomocnictwa udzielonego w formie szczególnej wymaganej dla tej umowy, lecz ze względu na brak pełnomocnictwa udzielonego pracownikom pozwanego w formie szczególnej wymaganej uchwałami zarządu pozwanego, a zatem powołując się na argumentację dotyczącą stosunku prawnego łączącego pozwanego bank z jego pracownikami. Konfrontacja powyższej argumentacji z niebudzącym wątpliwości brzmieniem tego przepisu oraz uzasadnieniem zaskarżonego orzeczenia nie pozwala na przyjęcie, że została przez skarżących wykazana przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania w postaci oczywistej jej zasadności.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

jw